

Դանիելի Գիրքը - Քառասունվեցերորդ մաս

Հանգիստն ու զովացումը

Jeff Pippenger

2024-01-10

Ո՞ւմ պիտի սովորեցնի գիտություն, և ո՞ւմ պիտի հասկացնի վարդապետություն: Մի՞ թե նրանց, որ կաթից կտրվել են և ստինքներից հեռացվել: Որովհետև պատվիրանը պիտի լինի պատվիրանի վրա, պատվիրան պատվիրանի վրա, տող տողի վրա, տող տողի վրա, այստեղ քիչ, այնտեղ քիչ. որովհետև թոթովախոս շրթունքներով և օտար լեզվով պիտի խոսի այս ժողովրդի հետ. որոնց Նա ասաց. «Մա՛ է հանգիստը, որով կարող եք հանգիստ տալ հոգնածին», և «սա՛ է զովությունը». Բայց նրանք չկամենացին լսել: Սակայն Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ պատվիրան պատվիրանի վրա, պատվիրան պատվիրանի վրա, տող տողի վրա, տող տողի վրա, այստեղ քիչ, այնտեղ քիչ, որպեսզի գնան և հետ ընկնելով՝ կտրվեն, և որոգայթի մեջ ընկնեն ու բռնվեն: Ուստի լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, դուք ծաղրող մարդիկ, որ իշխում եք այս ժողովրդի վրա, որ Երուսաղեմում է: Քանի որ ասում եք. «Մահվան հետ ուխտ ենք կապել, և դժոխքի հետ համաձայնության մեջ ենք. երբ անցնի հեղեղող պատիժը, մեզ չի հասնի, որովհետև սուտը մեր ապաստանն ենք դարձրել, և կեղծիքի տակ ենք թաքնվել»: Դրա համար այսպես է ասում Տեր Աստված. «Ահա ես Սիոնում հիմքի համար մի քար եմ դնում՝ փորձված քար, պատվական անկյունաքար, հաստատ հիմք. հավատացողը չի շտապի: Եվ դատաստանը չափագծի եմ դնելու, և արդարությունը՝ կշռաքարի. և կարկուտը պիտի սրբի սուտի ապաստանը, և ջրերը պիտի ողողեն թաքստոցը: Եվ ձեր ուխտը մահվան հետ պիտի չեղարկվի, և ձեր համաձայնությունը դժոխքի հետ չի մնա հաստատուն. երբ անցնի հեղեղող պատիժը, այն ժամանակ դուք նրա կողմից պիտի ոտնահարվեք»: Եսայիա 28:9-18.

1863 թվականին Երուսաղեմը կառավարող ծաղրասեր մարդիկ սկսեցին Միլլերի գոհարները ծածկադմիոց անելու և դրանք կեղծ դրամներով ու գոհարներով փոխարինելու աստիճանական գործը: Այդպիսով նրանք «ուխտ կապեցին մահվան հետ», «ստությունը» դարձրին իրենց «ապավենը» և «թաքնվեցին» «կեղծիքի տակ»: Սակայն նրանք պիտի փորձվեին «հանգստի» և «գորացման» վերջինօրյա լուրով, որի մասին Պետրոսը խոսում է Գործք առաքելոց գրքում:

Բայց այն բաները, որ Աստված նախապես հայտնել էր իր բոլոր մարգարեների բերանով, թե Քրիստոսը պիտի չարչարվեր, այդպես իսկ կատարեց: Ապաշխարեցե՛ք, ուրեմն, և դարձի եկե՛ք, որպեսզի ձեր մեղքերը ջնջվեն, երբ Տիրոջ ներկայությունից գան զովացման ժամանակները. և Նա ուղարկի ձեզ համար նախապես քարոզված Հիսուս Քրիստոսին, որին երկինքն անհրաժեշտ է ընդունի մինչև ամեն բանի վերականգնության ժամանակները, որոնց մասին Աստված խոսել է աշխարհի սկզբից ի վեր իր բոլոր սուրբ մարգարեների բերանով: Որովհետև Մովսեսը ճշմարիտ ասաց հայրերին. «Ձեզ համար ձեր Տեր Աստվածը ձեր եղբայրներից ինձ նման մարգարե պիտի բարձրացնի. նրան պիտի լսեք ամեն

ինչում, ինչ որ նա ձեզ ասի: Եվ պիտի լինի, որ ամեն անձ, որ չլսի այդ մարգարեին, պիտի բնաջնջվի ժողովրդի միջից»: Այո՛, և բոլոր մարգարեները՝ Մամուելից և նրանից հետո եկածները, որքան որ խոսել են, նույնպես այս օրերի մասին նախապես պատմեցին: Գործք 3:18–24:

Պետրոսը նշում է, որ բոլոր մարգարեները խոսել են հանգստության ժամանակների և վերջին անձրևի մասին, իսկ Եսայիան մատնանշում է այն խավը, որը մերժում է հանգստության այդ վերջին ժամանակները, որ տեղի են ունենում քննչական դատաստանի ավարտին, երբ մեղքը ջնջվում է, և վերջին անձրևը թափվում է: Այդ ժամանակ այն խավը, որի մասին Եսայիան ասում է, թե մահվան հետ ուխտ է կապել, ըստ Պետրոսի՝ «ժողովրդի միջից պիտի ոչնչացվի»: Քույր Ուայթը հաճախ է անդրադառնում հենց Եսայիայի այս հանգստության և թարմության ժամանակին:

«Հրեշտակը, որ միանում է երրորդ հրեշտակի պատգամի հոչակմանը, իր փառքով պիտի լուսավորի ամբողջ երկիրը: Այստեղ կանխասացվում է համաշխարհային ընդգրկում և անսովոր զորություն ունեցող մի գործ: 1840–44 թվականների գալստյան շարժումը Աստծո զորության մի փառավոր դրսևորում էր. առաջին հրեշտակի պատգամը հասցվեց աշխարհի յուրաքանչյուր միսիոներական կայան, և որոշ երկրներում եղավ կրոնական այնպիսի մեծ հետաքրքրություն, ինչպիսին տասնվեցերորդ դարի Ռեֆորմացիայից ի վեր որևէ երկրում երբևէ չէր տեսնվել. սակայն այս ամենը պիտի գերազանցվի երրորդ հրեշտակի վերջին նախազգուշացման ներքո տեղի ունեցող հզոր շարժմամբ:»

«Այս գործը նման կլինի Պենտեկոստեի օրվա գործին: Ինչպես «առաջին անձրևը» տրվեց՝ Սուրբ Հոգու հեղմամբ ավետարանի սկզբում, որպեսզի պատճառ դառնա թանկագին սերմի ծլարձակման, այնպես էլ «վերջին անձրևը» պիտի տրվի դրա ավարտին՝ հունձքի հասունացման համար: «Եվ կիմանանք, եթե շարունակենք ճանաչել Տիրոջը. Նրա ելքը պատրաստված է ինչպես արշալույսը, և Նա պիտի գա մեզ մոտ ինչպես անձրևը, ինչպես վերջին և առաջին անձրևը երկրի վրա»: Ովսեե 6:3: «Արդ, ուրախացե՛ք, ո՛վ Սիոնի որդիներ, և ցնծացե՛ք Տեր ձեր Աստծով, որովհետև Նա ձեզ տվել է առաջին անձրևը չափավորությամբ, և ձեզ համար պիտի իջեցնի անձրևը՝ առաջին անձրևը և վերջին անձրևը»: Յովել 2:23: «Վերջին օրերում, ասում է Աստված, Իմ Հոգուց պիտի հեղեմ ամեն մարմնի վրա»: «Եվ պիտի լինի, որ ամեն ոք, ով կանչի Տիրոջ անունը, պիտի փրկվի»: Գործք 2:17, 21:»

«Ավետարանի մեծ գործը չպետք է ավարտվի Աստծո զորության ավելի նվազ հայտնությամբ, քան այն, ինչով նշանավորվեց նրա սկիզբը: Այն մարգարեությունները, որոնք կատարվեցին վաղ անձրևի հեղմամբ՝ ավետարանի բացման ժամանակ, կրկին պետք է կատարվեն ուշ անձրևի ժամանակ՝ նրա ավարտին: Ահա «զովության ժամանակները», որոնց ապոստողոս Պետրոսը սպասումով էր նայում, երբ ասում էր. «Ապաշխարեցե՛ք ուրեմն և դարձի՛ եկեք, որպեսզի ձեր մեղքերը ջնջվեն, երբ Տիրոջ ներկայությունից գան զովության ժամանակները, և Նա ուղարկի Հիսուսին»: Գործք 3:19, 20: Մեծ պայքարը, 611:

Փորձությունը հիմնված է ուշ անձրևի մեթոդաբանության վրա, որը ներկայացված է որպես «տող առ տող»: Փորձող լուրը փոխանցվում է պահակների միջոցով, որոնք «այլ

լեզվի» են, և որոնք ներկայացված են որպես «կակազող շրթունքներ» ունեցողներ: Ուշ անձրևի փորձող լուրը պետք է փոխանցվեր այնպիսի պահակների կողմից, որոնք չէին կրթվել ուխտադավան բողոքականության և կաթոլիկության մեթոդաբանության մեջ, որը աղվենտիզմը որդեգրել է իր ապաստամբության ամբողջ պատմության ընթացքում:

«Հեռու չէ այն ժամանակը, երբ փորձությունը պիտի գա յուրաքանչյուր հոգու վրա: Գազանի դրոշմը պիտի պարտադրվի մեզ վրա: Նրանք, ովքեր քայլ առ քայլ տեղի են տվել աշխարհիկ պահանջներին և հարմարվել աշխարհիկ սովորություններին, դժվար բան չեն գտնի ենթարկվել իշխող իշխանություններին, քան թե իրենց մատնել ծաղրի, վիրավորանքի, բանտարկության սպառնալիքի և մահվան: Պայքարը Աստծո պատվիրանների և մարդկանց պատվիրանների միջև է: Այս ժամանակ եկեղեցում ոսկին պիտի գատվի խարամից: Ճշմարիտ աստվածապաշտությունը հստակ պիտի զանազանվի դրա արտաքին երևույթից ու շքեղագարդ փայլից: Շատ աստղեր, որոնց մենք հիացել ենք իրենց փայլով, այնժամ պիտի մարեն խավարի մեջ: Ամպի պես մղեղը պիտի քշվի քամուց, նույնիսկ այն տեղերից, որտեղ մենք տեսնում ենք միայն հարուստ ցորենի կալեր: Բոլոր նրանք, ովքեր իրենց վրա առնում են սրբարանի զարդերը, բայց հագած չեն Քրիստոսի արդարությամբ, պիտի երևան իրենց իսկ մերկության ամոթով:

«Երբ անպտուղ ծառերը, որպես հողը զբաղեցնողներ, կտրվեն, երբ կեղծ եղբայրների բազմությունները զանազանվեն ճշմարիտներից, այն ժամանակ ծածուկները կհայտնվեն տեսադաշտում և օսաննաներով կդասավորվեն Քրիստոսի դրոշի ներքո: Նրանք, ովքեր երկչոտ ու իրենց անձի հանդեպ անվստահ են եղել, բացահայտորեն կհռչակեն իրենց Քրիստոսի և Նրա ճշմարտության կողմը: Եկեղեցում ամենաթույլն ու ամենատատանվողը կլինի Դավթի պես՝ պատրաստ գործելու և համարձակվելու: Որքան ավելի խորն է գիշերը Աստծո ժողովրդի համար, այնքան ավելի շքեղ են աստղերը: Մատանան դաժանորեն կհալածի հավատարիմներին, բայց Հիսուսի անունով նրանք դուրս կգան առավել քան հաղթողներ: Այն ժամանակ Քրիստոսի եկեղեցին կհայտնվի «գեղեցիկ՝ ինչպես լուսինը, պարզ՝ ինչպես արեգակը, և ահեղ՝ ինչպես դրոշակներով բանակը»:

«Ճշմարտության այն սերմերը, որ սերմանվում են միսիոներական ջանքերով, այն ժամանակ պիտի ծլեն, ծաղկեն և պտուղ տան: Հոգիներ պիտի ընդունեն ճշմարտությունը, որոնք պիտի դիմանան նեղությանը և գովաբանեն Աստծուն, որ կարող են տառապել Հիսուսի համար: «Աշխարհում նեղություն պիտի ունենաք, բայց քաջալերվեցե՛ք, որովհետև Ես հաղթեցի աշխարհին»: Երբ հեղեղող պատուհասը անցնի երկրի վրայով, երբ հողմահարիչը մաքրի Եհովայի կալը, Աստված պիտի լինի Իր ժողովրդի օգնականը: Մատանայի ավարները կարող են բարձրացվել ի վեր, բայց մաքուր և սուրբ մարդկանց հավատը չի ընկրկի:»

«Եղիան Եղիսեին վերցրեց գութանից և նրա վրա գցեց իր նվիրագործության վերարկուն: Այս մեծ և հանդիսավոր գործին կոչը ներկայացվել էր ուսումնառություն և դիրք ունեցող մարդկանց. եթե սրանք իրենց սեփական աչքերում փոքր լինեին և լիովին վստահեին Տիրոջը, Նա նրանց պատիվ կընծայեր՝ Իր դրոշը հաղթականորեն մինչև հաղթությունը կրելու համար: Բայց նրանք

բաժանվեցին Աստծուց, ենթարկվեցին աշխարհի ազդեցությանը, և Տերը մերժեց նրանց:»

«Շատերը բարձրացրել են գիտությունը և կորցրել գիտության Աստծուն տեսադաշտից: Այդպես չէր եկեղեցու պարագայում նրա ամենամաքուր ժամանակներում:»

«Աստված մեր օրերում մի գործ պիտի կատարի, որին շատ քչերն են սպասում: Նա մեր միջից պիտի բարձրացնի և մեծարի նրանց, ովքեր ուսուցանված են ավելի շուտ Նրա Հոգու օժմամբ, քան գիտական հաստատությունների արտաքին կրթությամբ: Այս միջոցները չպետք է արհամարհվեն կամ դատապարտվեն. դրանք Աստծուց են սահմանված, սակայն կարող են տալ միայն արտաքին որակումներ: Աստված պիտի հայտնի դարձնի, որ Ինքը կախված չէ գիտուն, ինքնակարևոր մահկանացուներից»: Վկայություններ, հ. 5, 81, 82:

«Տարածվող պատիժը» Կիրակի օրվա օրենքի խորհրդանիշն է, որը սկսվում է Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի մեծ երկրաշարժի ժամին: Այն ներկայացնում է Կիրակի օրվա օրենքի փորձության ժամանակի աստիճանական զարգացումը:

«Օտար ազգերը կհետևեն Միացյալ Նահանգների օրինակին: Թեև նա է առաջնորդում, այնուամենայնիվ նույն ճգնաժամը պիտի գա մեր ժողովրդի վրա աշխարհի բոլոր մասերում»: Վկայություններ, հատոր 6, 395:

Կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես առաջ Միլլերի երազի կեղծ դրամները դուրս են սրբվում պատուհանից, ինչպես Լաոդիկեացի աղվենտիստները դուրս են թքվում Տիրոջ բերանից: Այնուհետև եկեղեցին բարձրացվում է որպես դրոշ, «գեղեցիկ ինչպես լուսինը, պայծառ ինչպես արեգակը և ահեղ ինչպես դրոշներով բանակը»: Եսայիայի պատգամը, որ ելնում է «ուրիշ լեզվից» և «կակազող շուրթերից», ներկայացնում է նրանց, ովքեր բարձրացվում և փառավորվում են, և ովքեր ուսուցանվում են Նրա Հոգու օժությամբ, այլ ոչ թե գիտական հաստատությունների արտաքին պատրաստությամբ: Եփրեմի հարբեցողները չեն դիմանում «հրահանգ առ հրահանգ» փորձությանը, որովհետև նրանց իմաստունների իմաստությունը վերացել է: Մարգարեությունը նրանց համար դարձել է կնքված գիրք:

Պատմությունը, որի մասին, ըստ Պետրոսի, Սամուելից ի վեր բոլոր մարգարեները խոսել են, ներկայացնում է մի շարք պատկերավոր օրինակներ այն աղվենտիստների կորստյան, որոնք մերժում են վերջին անձրևի լուրը, սակայն կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ նրանց բաժին ընկնողը ֆիզիկական մահ չէ, այլ հոգևոր մահ, որն ուղեկցվում է այն իրողության գիտակցմամբ, որ իրենք կորսված են հավիտենության համար, ինչպես ներկայացված է անմիտ կույսերի միջոցով, որոնք Ամոսի գրքում արթնանում են այն փաստի գիտակցությանը, որ կորսված են:

Ահա օրեր են գալիս, ասում է Տեր Աստվածը, երբ Ես սով պիտի ուղարկեմ երկրի վրա՝ ոչ թե հացի սով, և ոչ էլ ջրի ծարավ, այլ՝ Տիրոջ խոսքերը լսելու: Եվ նրանք պիտի թափառեն ծովից ծով, և հյուսիսից մինչև արևելք, պիտի այս ու այն կողմ վազեն՝ Տիրոջ խոսքը որոնելու, բայց չեն գտնի այն: Այն օրը գեղեցիկ կույսերն ու

երիտասարդները ծարավից պիտի նվաղեն: Նրանք, որ երդվում են Սամարիայի մեղքով և ասում են. «Ո՛վ Դան, քո աստվածը կենդանի է», և՛ «Բերսաբեի ճանապարհը կենդանի է», նրանք իսկ պիտի ընկնեն և այլևս երբեք չպիտի վեր կենան: Ամոս 8:11–14.

Կիրակնօրյա օրենքի ժամը հիշատակելուց հետո՝ «հորդառատ պատուհասի» խորհրդանիշով, Եսային անդրադառնում է նրանց շարունակվող վախին և անհանգստությանը, ովքեր մահվան հետ ուխտ էին կապել:

Եվ ձեր ուխտը մահվան հետ պիտի խափանվի, և ձեր համաձայնությունը դժոխքի հետ պիտի չկանգնի. երբ հեղեղող պատուհասը անցնի, այն ժամանակ դուք նրա կողմից պիտի կոխկրտվեք: Այն ժամանակից, երբ այն դուրս գա, պիտի ձեզ վերցնի. որովհետև առավոտ առավոտի հետևից պիտի անցնի, ցերեկով և գիշերով. և լոկ պատգամը հասկանալը պիտի սարսափ պատճառի: Եսայիա 28:18, 19.

Այդ ժամ Միլլերի գոհարներով ներկայացված գիտության աճի ըմբռնումը անհասանելի կլինի, սակայն առաջադիմող Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի մասին լուրի «ըմբռնումը» կբացահայտի, որ նրանց ուխտը մահվան հետ լուծարվել է: Նրանք, ովքեր թաքնվել էին «ստության տակ», այն ժամ կճանաչեն, որ «Տեր Աստվածը» «Միռնում հիմք էր դրել մի քար, փորձված քար, պատվական անկյունաքար, հաստատ հիմք», սակայն արդեն չափազանց ուշ կլինի: Այն ստությունները, որոնց տակ նրանք թաքնվել էին՝ պատմության ընթացքում առաջ ընթանալով, այն ժամ կսրբվեն: Այդ ակնհայտ ստություններից շատերը հեշտությամբ կարելի է ճանաչել Ուլայի գետի տեսիլքում:

Միլլերի հետևորդները, Դանիելի երկրորդ գլխի իրենց հասկացողությանը համամիտ, Դանիելի ութերորդ գլխում հիշատակված թագավորությունները նույնացրին այն նույն թագավորությունների հետ, որոնք ներկայացված են յոթերորդ գլխում: Այս երկու գլուխների միջև եղած տարբերությունն այն է, որ յոթերորդ գլուխը ներկայացնում է թագավորությունների քաղաքական տարրերը, իսկ ութերորդ գլուխը՝ թագավորությունների կրոնական տարրերը: Այդ պատճառով Դանիելի ութերորդ գլուխը ներկայացված է սրբարանի տերմիններով:

Դանիելի ութերորդ գլուխը թագավորությունները ներկայացնելու համար գործածում է սրբարանի խորհրդանշաբանությունը, սակայն այդ գլխում ներկայացված սրբարանի յուրաքանչյուր խորհրդանիշ ապականված է, դրանով իսկ մատնանշելով տարբերությունը Քրիստոսի ճշմարիտ կրոնի և Սատանայի կեղծ կրոնի միջև: Խոյը մի կենդանի էր, որ օգտագործվում էր որպես ընծա Աստծու սրբարանում, սակայն սրբարանի յուրաքանչյուր ընծա պետք է անարատ լիներ: Ութերորդ գլխում հիշված խոյը որակագրվված էր Աստծու սրբարանում որպես ընծա գործածվելու համար, որովհետև նրա եղջյուրները նույնական չէին:

Ապա ես բարձրացրի իմ աչքերը և տեսա, և ահա, գետի առջև կանգնած էր մի խոյ, որ ուներ երկու եղջյուր. և այդ երկու եղջյուրները բարձր էին, բայց մեկը մյուսից ավելի բարձր էր, և առավել բարձրը վերջինը դուրս եկավ: Դանիել 8:3.

Երկու տարբեր երկարության եղջյուրներ ունեցող խոյը չէր թույլատրվի որպես ընծա Աստծո սրբարանում, սակայն այս խորհրդանշությունը վերաբերում է ոչ թե Աստծո ճշմարիտ կրոնին, այլ Սատանայի կեղծ կրոնին՝ հեթանոսությանը: Հաջորդ թագավորությունը ներկայացված էր նոխագով, որը նույնպես սրբարանի ընծա է, բայց նա մեկ անգամ նոխագը ապականված էր, որովհետև նրա աչքերի միջև մի եղջյուր կար՝ գուրկ լինելով այն համաչափությունից և կատարելությունից, որ պահանջվում էր սրբարանի ընծայից:

Եվ մինչև ես խորհում էի, ահա մի այծ եկավ արևմուտքից ամբողջ երկրի երեսով և գետնին չէր դիպչում. և այդ այծը իր աչքերի միջև ուներ մի նշանավոր եղջյուր: Դանիել 8:5:

Ի վերջո այծի եղջյուրը կոտրվեց և առաջ բերեց չորս եղջյուր, ինչը նույնպես այն անարժան է դարձնում Աստծու սրբարանում ընծա լինելու համար:

Ուստի այծը չափազանց մեծացավ. և երբ գորացավ, մեծ եղջյուրը կոտրվեց. և դրա փոխարեն երևացին չորս նշանավոր եղջյուրներ դեպի երկնքի չորս քամիները: Դանիել 8:8:

Դանիելի ութերորդ գլուխը սկսվում է առանց այն բանի, որ Բաբելոնի թագավորությունը ներկայացվի որևէ խորհրդանշով: Բաբելոնը՝ աստվածաշնչյան մարգարեության առաջին թագավորությունը, արդեն իսկ աստվածաշնչորեն հաստատված է երկրորդ և յոթերորդ գլուխների երկու վկաների հիման վրա. սակայն ութերորդ գլխում Բաբելոնը միտումնավոր թաքցված է՝ շեշտադրելու համար պապականության այն մարգարեական հատկանիշը, ըստ որի նա մահացու վերք է ստանում, որն ի վերջո բժշկվում է: Իր մահացու վերքը ստանալու ժամանակաշրջանից մինչև դրա բժշկվելը, պապականությունը մարգարեապես թաքցված է կամ մոռացված: Այդ թաքցնելը ներկայացված էր նաև Նաբուգոդոնոսորի թագավորության հեռացմամբ և այնուհետև՝ նրա վերականգնմամբ:

Դանիելի ութերորդ գլուխը սկսվում է երկրորդ թագավորության ուղղակի խորհրդանշով՝ ներկայացնելով խոյին, որը խորհրդանշում է Մարա-պարսկական թագավորությունը, որին հաջորդում է ապականված նոխագը, որը ներկայացնում է Հունաստանի թագավորությունը: Այնուհետև այն չորս հողմերից մեկից, որոնց մեջ Հունաստանի չորս եղջյուրները տրոհվել էին, Դանիելը տեսնում է մի փոքր եղջյուր, որը ներկայացնում է Հռոմի չորրորդ թագավորությունը: Փոքր եղջյուրը ներկայացնում է Հռոմի երկու փուլերն էլ, որոնք ներկայացված են չորս համարներում: Հեթանոսական Հռոմը ներկայացված է փոքր եղջյուրով արական սեռով, իսկ պապական Հռոմը՝ փոքր եղջյուրով իգական սեռով:

Եվ նրանցից մեկից դուրս եկավ մի փոքր եղջյուր, որը չափազանց մեծացավ դեպի հարավ, դեպի արևելք և դեպի գեղեցիկ երկիր: Եվ այն մեծացավ մինչև անգամ երկնքի գործքը. և գործից ու աստղերից մի քանիսը գետին գցեց ու կոխկռտեց նրանց: Այդ, նա մեծամտացավ մինչև անգամ գործի Իշխանը, և նրա միջոցով վերցվեց մշտնջենական զոհաբերությունը, և նրա սրբարանի տեղը վայր գցվեց: Եվ մի գործք

տրվեց նրան մշտնջենական զոհաբերության դեմ՝ հանցանքի պատճառով, և այն ճշմարտությունը գետին գցեց, և գործեց ու հաջողեց: Դանիել 8:9–12.

Իններորդ համարում պատմության մեջ մտնող Հռոմի փոքր եղջյուրը ներկայացված է արական սեռով, ապա տասներորդ համարում փոքր եղջյուրը ներկայացված է իգական սեռով, ապա տասնմեկերորդ համարում փոքր եղջյուրը ներկայացված է արական սեռով, և ապա տասներկուերորդ համարում փոքր եղջյուրը մեկ անգամ ևս ներկայացված է իգական սեռով:

Դանիելի ութերորդ գլուխը թաքցնում է առաջին թագավորությունը, ապա հաջորդ երկու թագավորությունները ներկայացվում են որպես ապականված սրբարանի գազաններ, իսկ չորրորդ թագավորությունը ներկայացվում է եղջյուրով: Եղջյուրը մարգարեականորեն ապականված է, որովհետև երևում է որպես մի մարդ, ապա՝ մի կին, ապա՝ մի մարդ, ապա՝ մի կին:

Կինը չափտի հագնի այն, ինչ տղամարդուն է պատկանում, և տղամարդը չափտի կնոջ հագուստ հագնի, որովհետև բոլոր նրանք, որ այդ անում են, պիղծ են քո Տէր Աստծու առաջ: Բ Օրինաց 22:5:

Հեթանոսական Հռոմի փոքր եղջյուրի արական դրսևորումը գտնվում է իններորդ և տասնմեկերորդ համարներում, մինչդեռ պապական Հռոմի փոքր եղջյուրի իգական դրսևորումը գտնվում է տասներորդ և տասներկուերորդ համարներում: Փոքր եղջյուրի սեռը ճանաչվում է՝ Դանիելի խոսքերը բնագրի մակարդակով նկատի առնելով, մի բան, որ Միլլերը չէր կարող տեսնել, որովհետև նա օգտագործում էր միայն Քրուդենի «Համաձայնությունը», իսկ Քրուդենի «Համաձայնությունը» բնագրի լեզվի մասին որևէ տեղեկություն չի տալիս: Սեռերի տատանումը այս չորս համարների ընթացքում ճանաչվել էր Թագավոր Հակոբի Աստվածաշնչի թարգմանիչների կողմից, և նրանք իսկապես պահպանել են սեռերը այդ հատվածում, եթե գիտեք, թե ինչ պետք է նկատել:

Թարգմանիչները նկատեցին իններորդից մինչև տասներկուերորդ համարների արական և իգական փոքր եղջյուրների միջև եղած տարբերությունը և այդ տարբերությունն արտահայտեցին «այն» բառով: «Այն» բառը գործածվում է փոքր եղջյուրի համար, երբ այն իգական սեռով է դրված: Տե՛ս Դանիել, գլուխ ութերորդ, համար տասներորդ:

Եվ նա մեծացավ մինչև իսկ երկնքի զորքը, և երկիր գցեց զորքից ու աստղերից մի քանիսին, և տրորեց նրանց: Դանիել 8:10:

Այն «մեծացավ», և «վար գցեց», այսպիսով նույնացնելով փոքր եղջյուրը կնոջ հետ: Տասներկուերորդ համարը ասում է.

Եվ մի զորք տրվեց նրան՝ ամենօրյա զոհաբերության դեմ՝ հանցանքի պատճառով, և այն ճշմարտությունը գետնին գցեց, և գործեց ու հաջողություն ունեցավ: Դանիել 8:12.

Տասներկուերորդ համարում ավելացված է «նրան» բառը, և այն ճշգրտորեն չի ներկայացնում փոքր եղջյուրը, որովհետև համարում փոքր եղջյուրը երկու անգամ

նույնացվում է որպես «այն», այսպիսով ներկայացվելով իզական սեռով: Թարգմանիչները ակնհայտորեն նկատել էին Դանիելի կողմից արված սեռի տարբերակումը, սակայն վստահ չէին, թե Դանիելը ինչ էր նկատի ունեցել, և նրանք փորձել են համարում փոքր եղջյուրը ներկայացնել արական սեռով՝ ավելացնելով շեղատառ «նրան» բառը, բայց դա չի հաստատվում Դանիելի իրական բառերով: Նրա խոսքերը փոքր եղջյուրը նույնացնում են որպես իզական սեռի, և «այն» (իզական փոքր եղջյուրը) ճշմարտությունը գետին գցեց, և «այն» (իզական փոքր եղջյուրը) գործեց ու հաջողեց:

Իններորդ համարում «մի փոքր եղջյուր» արտահայտությունը արական սեռով է և ներկայացնում է հեթանոսական Հռոմը: Այն առաջ եկավ այն «չորս հողմերից» մեկից, որոնց մեջ լուծարվել էր Հունական կայսրությունը: Համարում, պատմության հետ համահունչ, հեթանոսական Հռոմը նվաճեց երեք աշխարհագրական շրջան, երբ զբաղեցնում էր իր դիրքը երկրի գահի վրա:

Եվ նրանցից մեկից դուրս եկավ մի փոքր եղջյուր, որը չափազանց մեծացավ դեպի հարավ, դեպի արևելք և դեպի գեղեցիկ երկիրը: Դանիել 8:9.

Տասնմեկերորդ համարում (որտեղ «ամենօրյա»-ի շուրջ եղած վեճը գտնում է իր հիմնական վիճակահաններից մեկը), փոքր եղջյուրը ներկայացված է որպես «նա», «նրան» և «նրա»:

Այո՛, նա մեծացավ մինչև իսկ գորքի իշխանին, և նրանից վերցվեց մշտնջենական զոհաբերությունը, և նրա սրբարանի տեղը ցած գցվեց: Դանիել 8:11.

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Աստծու խոսքում յուրաքանչյուր սկզբունք ունի իր տեղը, յուրաքանչյուր փաստ՝ իր նշանակությունը: Եվ ամբողջ կառույցը՝ թե՛ իր մտահղացմամբ, թե՛ իր իրազորմամբ, վկայում է իր Հեղինակի մասին: Այդպիսի կառույց ոչ մի միտք, բացի միայն Անսահմանի մտքից, չէր կարող ո՛չ հղանալ, ո՛չ կերտել»: Education, 123.